

15 augustus 2005

Ik ben een Indisch meisje.

Mijn vader was een jongen uit Semarang en mijn moeder een meisje uit Batavia. Mijn vader was onderofficier bij het KNIL. Hij werkte als krijgsgevangene aan de Birma spoorlijn. Hij overleefde de oorlog gelukkig. Zijn moeder werd met haar kinderen en kleinkind geïnterneerd tijdens de Bersiap tijd. Toen zij heel erg ziek werd in het kamp, werd zij buiten het kamp naar een vervuild ziekenhuis gebracht in de hoop dat ze daar medicijnen zou krijgen. Zij stierf daar helemaal alleen, zonder haar kinderen en kleinkinderen.

Mijn moeders vader werd geïnterneerd toen zij een meisje van 9 jaar. Hij is niet meer levend teruggekomen. Verschikkingen die ook een deel zijn van mijn geschiedenis....

Want ik ben ook een Indisch meisje...

Mijn ouders hadden een mooi huis in de Europese wijk Batavia. Al hun bezittingen werden geconfisqueerd en met een enkel koffertje kwamen ze met hun kinderen naar Nederland, waar ze werden ondergebracht in houten barakken in Staphorst. Een pension waar eerder joodse mensen hun transport naar de Duitse kampen moesten afwachten. Later werden ze overgebracht naar een pension in Driebergen. Daar ben ik geboren. Ik heb nooit het land van mijn vader en moeder gezien maar....

Ik ben wel een Indisch meisje...

Een toto buleh....zogenaamd een kindje van de melkboer, en dat ik zo genoemd werd vond ik niet leuk want de melkboer was op zijn zachts gezegd geen mooie man. Van al mijn zusjes was ik de enige die er echt uitzag als een Hollands meisje. Ik lijk op mijn Hollandse opa. Ik had altijd het gevoel alsof mij iets ontnomen was. Ik zat 's avonds op mijn knieën voor mijn bed en bad de lieve Heer of ik niet ook een platte neus en zwarte haren mocht zoals mijn zussen. Mijn zusjes werden uitgescholden voor pinda-chinees of blauwe en dan riep ik hard: ik ben ook een blauwe hoor,

Want ik ben ook een Indisch meisje.....

Toen mijn ouders naar Nederland kwamen waren de Nederlanders druk met de wederopbouw, hun eigen oorlog lag nog vers in het geheugen. En zij hadden tenslotte de hongerwinter meegemaakt en dat hadden ze niet gehad in Indonesië. En de Indische mensen...die spraken niet over hun leed. Pas de laatste jaren is er sprake van enige erkenning. Sinds 1999 is 15 augustus een officiële vlaggendag. Maar de erkenning is selectief. Als de vader van Maxima het huwelijk van zijn dochter wil bijwonen zijn er grote protesten, maar dat de zoon van Hirohito dat huwelijk bijwoont is klaarblijkelijk geen feit om je druk over te maken. Koningin Juliana heeft Hirohito zelfs officieel ontvangen. De Hitler van het verre oosten. Toen de Japanse kroonprins werd ontvangen door Koningin Beatrix werden de Indische mensen met protest spandoeken ver weg bij hem gehouden. Stel je eens voor dat hij gekwetst werd. Ik maak mij daar ontzettend kwaad over....

Want ik ben ook een Indisch meisje

Als U vertelt over uw verdriet, uw pijn, de verschrikkingen, het knagende gevoel van heimwee, de frustraties over het onbegrip, de onderkenning van al het ontzettende wat u allemaal is aangedaan en de onverschilligheid, dan raakt mij dat heel diep. Ik zie menig een van u denken: Ach meisje, je weet niet waar je het over hebt. Je kunt het niet begrijpen want je hebt het niet zelf meegemaakt. En dat is natuurlijk waar, maar het heeft ook een grote invloed gehad op mijn leven. En daarom wil ik het wel horen, voelen, begrijpen. En U moet het ons niet ophouden, de volgende generatie te vertellen. Want wij moeten het weten zodat wij het kunnen doorvertellen aan onze kinderen. Er wordt nog zoveel doodgezwegen, er is nog zoveel ereschuld niet voldaan, er is nog zoveel schuld niet toegegeven, er is nog zoveel onrecht niet gerecht. En ik wil daarvan weten en ik wil het doorgeven
....

Want ik ben ook een Indisch meisje.

Wanneer ik vlag op 15 augustus doe ik dat als eerbetoon aan mijn ouders en uit respect voor al het leed dat de Indische-Nederlanders is aangedaan. Steeds weer verbaasd en ergert het mij dat zo weinig mensen in mijn omgeving weten waarom ik die vlag buiten hang maar het zorgt er wel voor dat zij mij hierover vragen stellen en ik op mijn beurt hen weer kan vertellen dat dit eerbetoon zo belangrijk is
.....

Want ik ben ook een Indisch meisje

Ellen Hazekamp

